

CAM

TRISHA LEAVER
LINDSAY CURRIE

HÜCRE

Çeviren
Melda Dinçel

Rhode Island Herald

8 Kasım 2015

Otobüs durağında gasp. Alışveriş merkezinde silahlı saldırı. Şehir merkezinde çalınan arabalar. Bugüne kadar tüm bu rasgele şiddet eylemlerinin önlenemez olduğu düşünülüyordu. On yıldan fazladır süren araştırmaların ardından Genetik Test Enstitüsü (GTE), MAOA-L geni taşıyıcılarının kalıtsal olarak şiddete meyilli olduklarına dair kesin bir kanıt bulunduğunu iddia ediyor.

Sıklıkla savaştı gen olarak da adlandırılan MAOA geni, araştırmacılar antisosyal davranışlar ve monoamin oksidaz A kodu taşıyan gen arasında bir bağlantı bulmaya çalışırken yıllardır tartışmaların merkezindeydi. Geçtiğimiz günlerde, yaygın bir genetik bağ arama çalışmalarında üst düzey suçlular üzerinde yapılan testler esnasında, GTE biliminsanları MAOA-L genini tespit ettiler. Bu genetik bağın keşfi, kolluk kuvvetlerinin potansiyel suçluları, şiddet suçları işlemeden *önce* tespit edebilmelerine olanak tanıyacak.

Başkan Conway, eşi benzeri görülmemiş bir hamleyle, Devlet Özel Kuvvetleri'ne bağlı Şiddet Suçları Birimi'nin de onayıyla, tüm ergenlerin on yedinci yaş günlerinde test edilmesini emreden bir kararname imzaladı. MAOA-L pozitif çıkan tüm gençler, iki ay boyunca güvenli bir tesiste gözetim altında tutulacak ve sosyopatik davranışlar sergileme potansiyellerinin belirlenmesi için bir dizi psikolojik taramadan geçecekler. On iki adet gelişmiş test tesisinin yapımına başlandı ve ilkinin bu bahar Vermont'ta açılması planlanıyor.

BİR

Yatağımın üstünde yanıp sönen, aşırı derecede parlak olan ve aynı zamanda sinir bozucu bir şekilde vızıldayan beyaz ışık sarsılarak uyanmama sebep oldu. Üç gecenin sonunda alışmış olacağımı düşünebilirsiniz ama alışamadım. Kahrolası şey ışık saçmaya başladığı anda yatağımdan fırlıyor ve ayaklarım soğuk, beton zemine temas ettiği anda kalbimin durmasını istiyordum. Adrenalin vücudumu kaplayarak beni sinirli, huzursuz ve her şeye ya da herkese çıkışmaya hazır hâle getiriyordu. Onların görmek istedikleri tepki de tam olarak buydu. Bunun gibi geçireceğim birkaç gecedden sonra galibiyet onların olabilirdi. Sağlıklı bir akıl ile çatırdamaya başlayan bir akıl arasındaki ince çizgiyi kaybedebilirdim ve asla olmayacağıma yemin ettiğim saldırgan bir tehdide dönüşebilirdim.

“Hadi ama! Kendini topl!” Hayal kırıklığı içinde ranzamdan indim ve başımı dizlerimin arasına alıp nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. İşe yaramadı. Hiçbir zaman yaramazdı.

Odamızın sıcaklığı yirmi yedi dereceye yükseltilmişti. Vücudumdan terler akıyordu, sıcaklık zaten bulanık olan görüşümü etkiliyordu. Buna ne kadar daha katlanabileceğimi bilmiyordum. Üç gece boyunca her on üç dakika yedi saniyede bir uyanırılmak beni pes etme noktasına getirmişti. En azından karanlık ve sessiz bir hücreye kapatıldığımda uyuyabilirdim.

Pek hafif olmayan horlama sesi, dikkatimi alt ranzaya çevirmeme neden oldu. Her hareketimi izlediklerinin ve her kelimeyi gözetlediklerinin farkında olarak sessizce küfrettim. Chris, ilk gecedен ışığı kesmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı. Gittikçe artan kör edici bir eziyet gibi üstümüzde parlamaya başladıklarında gözlerini bile kırıştırmıyordu. Bunu nasıl yaptığını öğrenmeli, eğer mecbur kalırsam ona rüşvet vermeliydim. Yemeklerde tatlılarımı ya da gizlice içeri soktuğum dergiyi verebilirdim. İki türlü de testlerin son ayağında uyumayı nasıl başardığını bana söyleyecekti ya da yumruğumla tanışacak olan şey yatağımın üstündeki ışıktan ziyade onun çenesi olacaktı.

Oda, huzur dolu bir sessizliğe büründü ama beyaz ve gümüş ışınlar görüşümü bulandırıyor ve her bir flaş sinir çarkımı biraz daha sıkılaştırıyordu. Işık, her zaman sestен birkaç saniye daha uzun sürüyordu. Dalga geçer gibi... bizimle birkaç saniye daha alay etmek için kullanılan bir yöntem gibiydi.

Doğrudum ve bana sunduğu zor kazanılmış rahatlıktan nefret ederek yatağıma baktım. Yataklarımızın arası açıktı, üzerlerinde tek kişilik bir şilte ve pike vardı. İlk geldiğimizde çarşaflarımız da vardı ancak koridorun sonundaki çocuk, çarşafıyla kement yapmayı çözdüğünde onlar da gitti. Bence kemendi kendi üzerinde kullanmış olsaydı çalışanların pek umurunda olmazdı fakat nedense oda arkadaşının üzerinde kullandı ve tesisteki tek danışmanın ölen çocuğun ailesine, çocuklarının neden öldüğünü açıklarken zorlanmasına ve bizim de çarşafsız kalmamıza neden oldu.

Odamızın üst köşesinde yer alan güvenlik kamerasının ışığı iki kere yandı ve sonra söndü. Düzeni çözmem, buraya geldiğim

ilk gün on iki saatimi almıştı. Kamera, beş dakika yirmi yedi saniye boyunca odayı tarıyor ve sonrasında ışık sönüyordu. İki dakika ve on iki saniyelik bir güvenlik boşluğundan sonra kırmızı ışık yeniden canlanıyor, tesisin yetersiz ve neredeyse özensiz güvenlik görevlilerinin dikkatli gözleri, iki kat yukarıdaki iletişim odasındaki emniyetli alanlarından bizi izliyorlardı.

Olduğum yerde sessizce durdum ve kamerayı izleyerek hareket etme zamanımı hesapladım. İki devir sonra kameranın ışığı söndü ve harekete geçtim. Demir yatak çerçevesine tutundum ve yavaşça ellerimi Chris'in şiltesinin altına soktum. Uykusunda bir şey mırıldandı ve yüzünü duvara döndü. Bu iyiydi çünkü onu alaşağı ettiğimde daha çok zarar görecekti.

Derin bir nefes aldım ve şilteyi tersine çevirip Chris'i yüzüstü duvara yapıştırdım. Canı yanmamıştı. Yatağı kaldırmadan önce ne kadar güç uygulayacağımı hesaplamıştım fakat artık uyanmıştı ve en az benim kadar tetikteydi. Tabii bir o kadar da sinirlenmişti.

Chris bir yandan alnını ovuştururken, "Ne halt ediyorsun, Lucas?" dedi. Sabah olduğunda alnı kızaracaktı ve belki de şişecekti ama bunun koca bir sivilce olduğunu söyleyebilirdi.

"Bununla nasıl uyuduğu anlatmak ister misin?" Durdum ve çenemi yatağımın üstündeki ışığa doğrulttum. Kahrolası ışık, hızlandırılmış bir disko topu gibi yanıyordu. "Üç gecedir."

Chris dediklerimi duymamış gibi boş gözlerle bana baktı. Onu sarsmamak, yorgunluğumun acısını onun aptal ve ifadesiz yüzünden çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, bir aptalla konuşuyormuş gibi kelimelerimi yavaşça söyleyip abartılı hareketlerle canlandırarak sorumu tekrarladım. "Bununla. Nasıl. Uyuyorsun?" Elimi flaşlı ışığa doğru tuttum.

"Ne?" Chris neredeyse bağırarak konuşmuştu. Bir an, başına ciddi bir zarar verdiğimden korktum. Kulağından bir şey çıkarıldığını gördüğümde korkum geçti. Siyah beyaz renkte ve kıvrılarak tıkaç hâline getirilmiş küçük bir şey çıkardı. Kulak tıkaçları vardı. Ev yapımı kulak tıkaçları.

Diğer kulağındakini de çıkarıp yatağın üstüne bıraktı. Bunu nasıl yaptığını merak ederek tıkaçı elime aldım. Kıvrılmış kâğıtlara benziyorlardı ama bildiğim kadarıyla bu odada hiç kâğıt yoktu. Bu dengesiz çocuklara yanlışlıkla bir gazete ya da bir kutu peçete vermeyin sakın! Yani, çarşaf öldürücü bir silah olarak kullanılabilirse kâğıt kadar ölümcül bir şeyden ne denli yok edici şeyler üretebileceğimizi bir düşünün. Tuvalet kâğıdımız bile yoktu. Duvara sabitlenmiş idrar kabına dilediğiniz kadar işeyebilirsiniz ama eğer bağırsaklarınızı boşaltmak isterseniz... Evet, o durumda umumi tuvaletlere erişimin açıldığı sabah saatlerini beklemeniz en doğrusu olacaktır.

Nefretle başımı salladım. Odaya dikkatimizi dağıtacak tek bir şey sokmak dahi yasaktı. Tek eğlencemiz birbirimizdik ve bunun koridorun ucunda nasıl sonuçlandığını görmüştük.

Kâğıdı açarak, "Bunları nereden aldın?" diye sordum. Birkaç harfi okuyabiliyordum ama bunlar bir kelime oluşturmama yetmiyordu. Ayrıca kitabı nereden bulduğuna dair en ufak bir ipucum bile yoktu.

"Şiltenin arasına sakladığın dergiden," dedi Chris. Tam o anda kâğıdı düzleştirdim ve Chris'in bu tıkaçları yapmak için yırttığı fotoğrafı gördüm. Bu kesinlikle benim dergimdendi ve eğer doğru görüyorsam bu... ocak ayı güzeliydi.

Kâğıdı yeniden buruşturdum ve kendi kulağıma soktum. Benim *Playboy* dergim, benim kulak tıkaçlarım. "Peki ya ışık?" diye sordum. Sesin yanında beni en çok rahatsız eden şey ışıktı. Görüşümü bulanıklaştırıyor ve söndükten saatler sonra bile süren bir baş ağrısına neden oluyordu.

Chris yeniden yatağına yerleşirken, "O sadece senin sorunun," dedi. "Işık senin yatağının üstünde, benimkinin değil. Kıçın ışığın çoğunu kesiyor."

Orospu çocuğu. Ben burada uykudan mahrum ve beynimde tümör varmış gibi bir baş ağrısıyla yaşarken o bir bebek gibi uyuyor, benim dergimi kulaklarına tıkıyor ve ışığa karşı benim

şiltemi kullanıyormuş. Bu artık böyle devam etmeyecekti. Artık acı çekme sırası ondaydı.

“Önümüzdeki üç gün boyunca alt ranza benim.” Kendimi onunla duvar arasına sıkıştırdım ve kararımı göstermek için onu hızlıca ittim. Yere yuvarlandı ve hemen ayağa kalkıp bana meydan okur gibi ellerini yumruk yaparak göğüs hizasına kaldırdı.

Chris, “Yorgun olduğum için şanslısın, Lucas. Yoksa kışına tekmeyi basardım,” dedi ve ellerini indirip üstteki ranzaya tırmandı.

Güldüm. “Seni durduran ne?”

Kamerayı işaret etti. “Onlar. Sana savurduğum yumruğu görmek onları çok mutlu ederdi.”

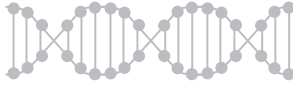
Chris haklıydı. Kavga başlatmak, burada kaldığımız süreyi uzatmaktan başka bir şey kazandırmazdı.

Ses tonumu yumuşatarak, “Üç gün,” diye tekrarladım. Kavga çıkarmak istemiyordum. Birkaç saat kesintisiz uyku istiyordum. “Sonra günlük olarak değişebiliriz.”

“Günlük,” dedi Chris anlaşmayı onaylayarak.

“Aynen,” dedim ve yan dönüp ince örtüyü başımın üstüne geçirdim. İkimizden biri, büyük ihtimalle de ben o zamana kadar delirmemiş olursak anlaşmamızı sadık kalacaktım.

iki

Odamıza açılan kapı titredi ve bir saniye sonra kilit açıldı. Bu, hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bir sestti. Hızla uçup giden bir umut dalgası her zaman bu alçak sese eşlik ediyordu. Özgürlük vaadi birkaç boş saniyenin ardından içinde bulunduğum bu mekânın nemli gerçekliğine karışıyordu. Hayatımın gerçekliğine. Serbest bırakılmıyordum, daha büyük bir hücreye taşınıyordum.

Chris'i beklemeden koridora çıktım ve beni karşılamak için bekleyen danışmanın önünden geçtim. İsteddiğim kadar kaba davranabilirdim. Fiziksel olarak birinin peşine düşmediğim ya da kendime zarar vermeye çalışmadığım sürece bana dokunamazlardı. Bu küçük ama yararlı bilgiyi abim Tyler'dan öğrenmiştim ve buraya geldiğim ilk gün kendim de denemiştim. Bu bilgi şimdiye dek doğruluğunu kanıtlamıştı.

"Testlerin bu aşamasının seni mutlu edeceğini düşünüyordum, Lucas," dedi Bayan Tremblay ve koridorda peşinden gel-

mem için işaret etti. “Bu eve dönüşün ilk adımı, toplumun yapıcı ve değerli bireylerinden biri olabileceğinizi kanıtlayan ilk adım.”

Başımı salladım. Tabii ki bu eve dönüş yolumdu ama ne arkadaşlarımla ne de yabancı birinin beni olası bir tehdit olarak görmemesine imkân vardı. Papaz olabilirdim, bir hayır kurumu kurabilirdim, hayatımı kanguruları kurtarmaya adayabilirdim ama bir önemi olmazdı. Burası ve onların aptal gen testleri beni şiddete doğuştan yatkın olarak etiketlemişti ve yapacağım ya da söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Bir kez bile gözlerime bakmak için dönmeden, “Eğer her şey yolunda giderse on gün sonra hayatının geri kalanıyla birlikte evinde olacaksın,” diye devam etti.

Başımı salladım ve edeceğim küfrü yuttum. Bu kadın, ya tanıştığım en salak insandı ya da en iyi yalancıydı. Hayali iyimserliğini daha fazla devam ettirmeyi reddederek, “Eve gitmeme degecek hiçbir şey yok,” dedim. Buradaki esaretim bittikten sonra, Topluma Kazandırma Tesisi demeyi tercih ettikleri yerde bir hafta gözaltında tutulacaktım. Gecikmiş gerginlik belirtileri gösterip göstermeyeceğimi gözetleyecekleri uzun bir hafta. O, tünelin ucundaki ışığı görürken ben işleri mahvetme ihtimaliyle cehennemde geçireceğim on gün ya da iki yüz kırk saat daha görüyordum.

Bayan Tremblay durdu ve sonra arkasını döndü. Her zaman ki metanetli yüz ifadesi bir anlığına bozuldu. “Kimsen yok mu? Arkadaşların? Ailen? Sevgilin?”

Kendi kendime güldüm. Evde beni tam olarak neyin beklediğini çok iyi biliyordu. Büyük ihtimalle bütün hayat hikâyemi hafızasına kazınmıştı. Tesisin tek danışmanı beni deniyor, bu duvarların ardındaki sabrımı görmeye ve evde beni tetikleyen, gözden kaçırdıkları bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonuçta onun işi buydu, genetiğimde taşıdığım savaşçı geninin beni bir suçluya dönüştürüp dönüştürmeyeceğine karar veriyordu. Sıradan bir suçludan çok, marketlerde ve kalabalık alışveriş merkezlerinde ateş açan vahşi ve psikozlu suçlulardan birine.

Testimin pozitif çıktığı gün beni silen arkadaşlarımın farkında olarak, "Kimse," dedim.

Hayal kırıklığı içinde nefes verdi ve yürümeye devam etti. Koridor boyunca peşinden gittim. Arkamdan iki nöbetçinin geldiğini biliyordum. Her zaman oradalardı ve alanımı daraltıyorlardı. Onları kandırmak için bir hareket yapmaya hazırlandım ama hızla bu fikirden vazgeçtim. Bunca yolu, kendimi sapkınca tatmin ederek her şeyi mahvetmek için gelmemiştim.

Bayan Tremblay birden durdu. Ters ve kısa baş hareketiyle birlikte, gözlerini gri duvara dikmiş, duvar dibinde bekleyen, bizim kanatta kalan çocukların yanına geçtim. Nöbetçiler geri çekildiler ama gözlerinin üzerimde olduğunu ve ellerinin, ani bir hareket yapmam umuduyla elektroşok tabancalarının üstünde gerildiğini hissedebiliyordum. Öldürücü silahlar taşımalarına izin verilmiyordu. Teknik olarak hapiste olmayan çocukların yanında kurşunla dolaşmaları toplumun hoşuna gitmiyordu.

Bunun hiçbir önemi yoktu. Silahlarının neler yapabildiği görmüştüm. Yetişkin bir adamı yarım saniyede yere yığabilir, titreyen ve konuşamayan bir hâlde yerde yatmasına neden olabilirdi. Bana soracak olursanız, elektrikli silahları oldukça etkiliydi.

Chris bir dakika sonra yanıma geldi ve alnuna bakıp rahat bir nefes verdim. Aslında oldukça iyi görünüyordu, onu duvara çarpmamdan eser yoktu.

Ortak tuvaletlere doğru ilerlerken Chris bana doğru eğilip, "Baş ağrısı için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Öfkesini tamamen görmezden gelerek, "Hiç başlama," dedim. Nöbetçiler, koridorda konuşmamıza karışmıyorlardı ancak yaşanacak bir tartışma ilgilerini çekebilirdi. Büyük ihtimalle de özel bir ilgi gösterisi olarak bizi duvara dayayıp arayabilir ya da elektrikle sarsabilirlerdi.

"Hiç başlamayayım mı?" diye çıkıştı Chris. "Alarmlar ve flaş ışığı için kendi başının çaresine bakamaman benim suçum değil. O saçma sesi dinleyip bir fikir geliştirmem tam on dakikamı almıştı."

“Benim eşyalarımı mahvetmeyi içeren bir fikir.”

“En azından biri kullanmış oldu. Onu şiltenin arasına saklayıp varlığını unutturacaksan getirmenin ne anlamı var ki?”

Güldüm. Chris haklıydı. Dergiyi oraya soktuğumdan beri bir kez bile açıp bakmamıştım. Dergiyi getirmemin tek nedeni nöbetçiler çantamı aradıklarında onları sinir etmeyi ancak gülüp dergiyi bana geri uzattıklarında ve Bayan Tremblay'nin bulması için uyardıklarında sinir olan ben olmuştum.

Özellikle konuyu değiştirmek için, “Bugün bize ne hazırladılar dersin?” diye sordum.

Chris omuz silkti ve yorgun bir nefes verdi. “Hiçbir fikrim yok. Büyük ihtimalle hangimizin ilk önce kendini kaybedeceğini görmek için tasarlanmış beyin oyunlarından biridir.”

“O ben olmayacağım,” diye mırıldandım. On kısa gün daha kendimi tutmalıydım. Sonra buradan çıkacak, eve dönecek ve hayatımdan kalan kırıntıları toplayacaktım.

ÜÇ

İkinci aşama. Test protokolünün ikinci aşamasına geçmek üzereydim. İşte bu, *Testlerimizi delirmeden tamamladınız ve sizi serbest bırakıyoruz,* anlamına geliyordu. Bizim şartlarımız dahilinde. Birkaç gün içinde. Gizli psikopatlar olmadığınızdan emin olmak için sizi bir hafta daha topluma kazandırma tesisine hapsedtikten sonra.

Gizli psikopatlık meselesini anlıyordum. Uykusuzluğun etkilerini hemen ilk günden göreceğimize değildik. Bizim üzerimizde uyguladıkları her şey, kendimizi kaybedene kadar kademeli bir şekilde irademizi çürütmek üzere tasarlanmıştı fakat hiçbir umurumda değildi. Beni kızdıran “bizim şartlarımız dahilinde” bölümüydü. Testlerini kazasız belasız geçtikten sonra beni eve devletin “düşük ihtimalli” damgasıyla yollayacaklardı. Ve bir ayak bileği kelepçesiyle. Bir yılı işleri berbat etmeden geçirebilirim kelepçeye kıyasla daha az göze batan ama eşit derecede aşağılayıcı olan bir şekilde gen taşıyıcısı olarak kayıtlara geç-

cektim. Resmî olarak kayıtlı olmak adımın, tabii ki gizli olarak, yaşadığım yerdeki polis yetkileriyle paylaşılması imkânını sunuyordu. Ah... Bir de programın görevlendirdiği deli doktoruyla aylık görüşmeler olacaktı.

Evet, eve dönmeyi dört gözle beklemiyordum.

Girdiğimiz oda, yataktaneden ya da test odalarından daha büyük ve daha soğuktu. Burada sıcaklıklar değişkendi, tesisin bazı bölümlerinde terletici sıcaklık hissedilirken bazı bölümlerinde dondurucu soğuklar olurdu fakat burası rahatlatıcıydı. Yerlere halı döşenmişti; içerisi koltuk ve fazlaca sandalyeyle doldurulmuştu. Bunlardan birine uzanuncaya kadar gerçek mobilyaları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Bu odanın ne olduğunu anlamak için aklımdan hızla abimin günlüğünü geçirdim. Tyler'ı iki yıl önce almışlardı ve eve kırgın, içine kapanmış, birlikte büyüdüğüm dalgacı ve hayatı önemsemeyen abimden tamamen farklı biri olarak dönmüştü. Eve döndüğü gün kendini odasına kapatmış ve bana, beni bekleyenleri göstermişti.

"Eminim ki gerçek eğlence şimdi başlıyordur," dedim Chris'e. "En derin, en gizli korkularını avladıkları yer burası."

"Kim demiş?" diye sordu Chris.

"Tyler," diye yanıtladım ve başka bir açıklama yapmadım. Chris bir abim olduğunu biliyordu ve ayrıca Tyler konusunda konuşulmasından hoşlanmadığımı da.

Chris, ayaklarımı koltuğun üstünden çekti ve yanıma oturdu. Bakışları, bu denli rahat olmamamın daha iyi olabileceğini söylüyordu. Haklıydı. Onların istedikleri de buydu. Bu odanın özelliği buydu: Gardımızı düşürebilecekleri rahat bir ortam. Böyle bir şey olmayacaktı. Ne benim için ne de Chris için.

"Hepiniz kısa süre sonra evlerinize döneceksiniz," dedi Bayan Tremblay. "Ne beklemeniz gerektiği konusunda sorularınız olduğuna eminim. Artık bu konuları ve aklınızdaki diğer soruları tartışmanın vakti geldi." Odayı gözleriyle tarayacak kadar durdu. Sert gülümseyişi zoraki duruyordu, özellikle çalışılmış

gibiydi. “Emin olun,” diye devam etti, “bu odada söylenen her şey bu odada kalacak. Bana ya da bu grup içindeki arkadaşlarınıza itiraf edeceğiniz hiçbir şey tahliye notlarınızda yer almayacak.”

“Hah.” Bu sert yorum, ben ağzımdan çıkmasına engel olamadan dışarı fırlamıştı. Bütün gözler, nöbetçinin bakışları bile bana döndü. Ağırlık merkezini değiştirdi ve parmakları, kemerinde gizli olduğunu bildiğim silahuna doğru yöneldi.

“Belki de sen başlamak istersin, Lucas,” dedi Bayan Tremblay.

Ah, tamam. Ben başlamak istiyordum. Onlara ve aptal testlerine küfretmek, beni delirtmeyi başaramadıkları için yüzlerine gülmek istiyordum. Burada benimle olan, genleri kusurlu bütün çocukları, özellikle de Chris’i eve gönderilmenin cehenneme kapatılmakla aynı şey olduğuna dair uyarmak istiyordum. En çok da Bayan Tremblay’ye, sahte gülümsemesini ve güven çemberi saçmalığını alıp götüne sokmasını söylemek istiyordum ancak o kadar aptal değildim.

“Hayır, ben iyiyim,” diyerek yalan söyledim. “Daha iyi olmazdım. Eve gideceğim için mutluyum. Ailemi ve arkadaşlarımı görmek için sabırsızlanıyorum, hanımefendi.”

Bayan Tremblay hayal kırıklığı ve gözlerinde acıma dolu bir bakışla başını salladı. Bu bakıştan nefret ediyordum, özellikle de ondan geldiği zaman. “Abini tanıyordum. Tyler’dı, değil mi?”

Başımı salladım; bu gizli bir bilgi değildi zaten. Adresim ve doğum günümle birlikte giriş dosyamda yazılıydı.

“Bana onu hatırlatıyorsun,” diye devam etti. “Güçlü bir iradesi vardı ve kararlıydı.”

Cevap vermemek için dudağımı ısırdım. Söylemek istediği şey, abimin inatçı ve küstah olduğuydu. Günlüğünden anladığım kadarıyla onu delirtmeye çalışmışlardı, onunla diğerlerinden daha fazla vakit geçirmişlerdi ancak Tyler delirmemişti. En azından eve dönene kadar. Güvende olduğu zaman, onların erişiminden uzaklaştığı zaman kendini bırakmıştı. Gerçek anlamda bırakmıştı.

Duygularımı ses tonuma yansıtılmaya çalışarak, "Abim öldü," dedim. Tyler buraya sıradan, kolay uyum sağlayan bir çocuk olarak gelmiş olabilirdi ama burası onu değiştirmişti. Delirtmişti. Eve gönderdikleri insanı tanıyamamıştım. Kimse tanıyamamıştı. Ne benim ne annemin ne de sevgilisi Olivia'nın söylediği hiçbir şey ona dokunmuyor gibiydi. Eve gelişinin ardından on altı kısa gün sonra kendini öldürdü, arka bahçemizde bir avuç hap yuttu.

"Öldü," diye tekrarladım. "Ve bana kalırsa bu sizin suçunuz."

Bayan Tremblay'nin nefesi durdu. Tyler'ın başına gelenlerden haberdar olup olmadığını düşündüm. Buraya gelen bilgilerin, buradan çıkan bilgiler kadar sıkı denetlenip denetlenmediğini merak ettim.

Şüphelerimi doğrularak, "Öldü demek," diye fısıldadı. "Nasıl? Ne zaman?"

"Önemli değil," diye çıktım. "O gitti ve bu küçük grup toplantınızda ondan bahsetmek onu geri getirmeyecek."

"Hayır ama sana yardımcı olabilir." Başımı salladım. Bildiğim kadarıyla testlerimizin sonuçlarını inceleyen ve hangi çocuğun rahat bırakılacağına, hangi çocuğun üstüne gidileceğine karar veren kişi oydu. Peki şimdi ne yapacaktı? Artık test süreci bittiği için rolleri değiştirebileceğini düşünmüş ve bize, abimin ölümüyle başa çıkabildiğinden emin olmak isteyen, iyi niyetli, cömert bir sosyal hizmetler görevlisi gibi davranmaya mı karar vermişti? Siktirsin! Onun kim olduğunu biliyordum ve ondan hiçbir şey istemiyordum.

"Yardımlını istemiyorum," dedim. "İhtiyacım yok."

Oturduğu yerden, ne söylemesi gerektiğini düşünür gibi sessizce bana baktı. "Pekâlâ, Lucas," dedi sonunda. "Eğer Tyler hakkında konuşmak istemiyorsan senin hakkında konuşmaya ne dersin?"

Evimden koparıldığım, Şerif Watts'ın elinde yakalama emriyle pastaneye geldiği güne gitti aklım. Annem için pek endişelenmemiştim; Tyler'ı götürdükleri an, benim testlerimin de pozitif

çıkma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. Beni asıl endişelendiren küçük kız kardeşim Suzie'ydi.

Beş yaşındaydı, Tyler'ın gittiği ya da öldüğü günü pek hatırlamıyordu ama beni... İki yaşını doldurduğundan beri, babamın bizi terk ettiği ve annemin bizi doyurmak ve ev kredisini ödemek için çalışmaya başladığı günlerden beri onunla ben ilgileniyordum sonuçta.

Ayağa kalkarken, "Anneme iyi davran," demiştim Suzie'ye. "Oraya gider gitmez sana mektup göndereceğim."

Suzie gözlerini pencereden dışarı, üç polis arabasının beklediği yola doğru dikmiş bir hâlde, "Nereye gidiyorsun?" diye sormuştu.

Nerede olacağıma dair bir şeyler söylemek, bir açıklama yapmak, bir yalan üretmek için beynimi zorlamıştım. Sonunda bulduğum şey oldukça aptalcaydı: "Kampa."

Annem ağlamaya başlamıştı. Bana sarılırken zayıf vücudu titriyordu. Onu iyi hissettirmek için ne söyleyeceğimi bilmiyordum. İşin aslı, bu durum en az onun kadar benim de canımı yakıyordu. Babamı Suzie'nin doğduğu haftadan beri görmemiştim, abim ölmüştü ve şimdi de beni götürüyorlardı. Ve on bir sene sonra Suzie'yi teste sokacaklardı...

Kaval kemiğimde keskin bir acı hissettim ve aşağıya baktım. Chris'in ayağı bacağımla birleşmişti ve hayal dünyamdan çıkıp herkesin bakışlarını bana döndürdüğü, bir oda dolusu çocuğun olduğu yere dönmem için canımı yakıyordu. Hepsi vücutlarını öne doğru eğmişler, dirseklerini dizlerine dayamışlar ve akıllıca bir söz etmem için ağızlarının içine bakıyorlardı. Maalesef söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. En azından onların duymak isteyebileceği bir şeyim.

Göz göze geldiğimiz an, "Lucas?" dedi Bayan Tremblay. "Grupla paylaşabileceğin bir düşüncen var mı?"

"Düşünce mi? Ah, evet, bazı düşüncelerim var." Bakışlarını Chris'e kilitmeden önce gözlerimle odayı son bir kez taradım. Burada önemsedğim, uyarmam gerektiğini hissettiğim tek kişi

oydu. "Artık bir evin yok," dedim. "Tanıdığını düşündüğün herkes, arkadaşların, öğretmenlerin, son iki yıldır yattığın kız, hepsi seni reddedecek. Evmiş... Evet, işte bu bir saçmalık."

DÖRT

Chris hariç bu çocuklar hakkında bir bok bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Bayan Tremblay, bizi bu kendimizi iyi hissedelim terapisine zorla getirene kadar hiçbirisiyle iki kelimedenden fazla konuşmamıştım. Adlarını bilmiyordum, nereden geldiklerini, sevgililerinin olup olmadığını ya da hangi spor dalıyla uğraştıklarını da. Benim için, bir daha görmeyeyim diye dua ettiğim sıradan yüzlerden fazlası değillerdi.

Ancak Chris farklıydı. Onu görmezden gelmeye çalıştım. İki günün büyük kısmını sorularını reddederek geçirdim fakat dört duvardan oluşan ve kendimizi eğlendirmek için içinde bir çift ranzadan başka bir şey olmayan ayakkabısı kutusu büyüklüğündeki bir odada yalnızlık kendini çabuk hissettiriyordu. Ya onunla konuşacaktım ya da aklımı kaybedecektim. Akıl sağlığımı korumak için kendimi bıraktım ve ona lise beyzbol takımında yakalayıcı olduğumu söyledim. Chris kendi takımında sol

kanatta oynuyormuş. Sohbet buradan açılıp devam etti. Hemen hemen her şeyde farklı görüşleri savunuyorduk ama birbiri ardına süren psikolojik eziyetlere maruz kalırken o aptal tartışmalar sayesinde zaman geçirdik.

“Eğer ekleyecek bir şeyin yoksa, Lucas, oda arkadaşına geçeceğim,” dedi Bayan Tremblay. Zoraki gülümsemesi geri gelmişti.

Omuz silktim ve devam etmesini işaret etmek üzere ellerimi açtım. Chris’in özel hayatıyla ilgili bir şeyler söyleyeceğinden şüpheliydim ama Bayan Tremblay’yi durduracak son kişi bendim.

“Babanın bir güvenlik şirketi var, değil mi Chris?”

Chris başını salladı ve bu sorunun amacından tedirgin olmuş gibi gözlerini kıstı.

“Ve sen de hırslı bir avcısın?” diye devam etti.

Bu soruyla birlikte odadaki havanın ağırlığı iyice bunaltıcı bir hâl aldı. Bütün çocuklar koltuklarında rahatsızca hareket etti, yüzleri beyazladı ve gözleri kapıyla güvenlik görevlisi arasına dikildi. Hepsi Chris’le aynı pis kusuru taşıyordu. Hepsinin birden çıldırma potansiyeli vardı ama her nasılsa ondan korkuyormuş gibi görünecek yüzüzlüğe de sahipti.

“Tahliye şartlarının arasında asla silah edinmeme kuralı olduğunu biliyorsundur,” diye devam etti Bayan Tremblay.

“Öyle olduğu söylendi,” dedi Chris. Gülmeden edemedim. Eğer onu gaza getirmeye çalışıyorsa başaramayacaktı.

“Peki bu seni rahatsız ediyor mu? Bir taşıyıcı olduğun için en sevdiğin hobilerinden birini yapmaya devam edemeyeceğin fikri?”

Chris bana baktı, sessizce iletmeye çalıştığı mesaj çok açtı: *Onu daha ne kadar zorlayabilirim?*

“Dilediğin kadar,” dedim ağzımı oynatarak.

Gülümsedi. “Bir kedinin derisini yüzmenin birçok yolu var, Bayan Tremblay. Arbalet edinemeyeceğimi belirten bir kural görmedim.”

“Ya da bir balta,” diye söze girdim.

“Güzel fikir, oda arkadaşım. Yani, bir baltayla verebileceğim zararı bir düşünün... ama Bayan Tremblay'nin bizi aklımızdan geçenleri konuşmamız için desteklediğini görünce asıl neyi merak ettim biliyor musunuz?”

Ona ayak uydurarak, “Hayır, neyi?” diye sordum.

“Havalı tüfekleri.” Chris durdu ve fikrini duymak istercesine başını yavaşça güvenlik görevlisine çevirdi. “Sinir bozucu bir rakun çöplerimi karıştığı için havalı tüfek alabilir miyim? Arada bir ona ateş etmek isterim elbette.”

“Güzel bir soru,” diye yanıtladım ve cevap vermesi için Bayan Tremblay'ye baktım. “Bana kalırsa Chris mahallesine iyilik yapmış olur.”

Bayan Tremblay gömleğindeki olmayan kırışıklığı düzeltirken, “Bitirdiniz mi?” diye sordu.

“Başlamadık bile,” diye çıktım. “Bizi kaç tane testten geçirdiniz. En azından sonuncuda biraz eğlenebiliriz.”

“Bunun başka bir test daha olduğunu mu düşünüyorsun, Lucas?” diye sordu.

“Kesinlikle öyle.”

Öne doğru eğildi ve gri gözlerini bana kilitledi. “Seni temin ederim, Bay Marshall, bu bir test değil. Etrafına bak, hiç kamera görüyor musun?”

Soruyu sorduktan sonra odanın tüm köşelerini, tavanını ve hatta bir ses kayıt cihazı olabilir diye sandalyemin altını kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım. Kapının yanında kırmızı bir *yardım* düğmesi vardı ama onun haricinde bomboştum.

“Bu, eve dönüşle ilgili korkularınız ve endişeleriniz hakkında konuşabileceğiniz gerçek bir şans.”

Başımı salladım. Doğruyu söylüyor olabilirdi ama hangi açıdan bakarsanız bakın, Bayan Tremblay *onlar* için çalışıyordu. “Yine de sana güvenmiyorum. Ve eğer bu çocukların yarısı en az benim kadar akıllıysa aynı şeyi yapar ve sana hiçbir şey söylemezler.”

Güvenlik görevlisine öne çıkmasını işaret etti. Beni odadan çıkarmasını söyleyeceği kesindi. Kendi rızamla çıkmak üzere ayağa kalktım ama güvenlik görevlisi yanıma gelince beni yakaladı, kolumu bükerek döndürdü ve duvara yapıştırdı.

Göz ucuyla Chris'in ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Başımı hayır anlamında sallayarak onu uyardım. Küçümseyici tavrım yüzünden ikimizin de zarar görmesine gerek yoktu. Beni görmezden geldi ve bana doğru bir adım attı. Yavaş ve kararlı bir adım. Elini yumruk yaptı ve yanına doğru indirdi. Aptal çocuk yumruğunu savuracaktı. Gitmemize on günden az kalmıştı ve sırf benim için her şeyi mahvedecekti.

Güvenlik görevlisinden kurtulup kendimi onunla Chris'in arasına koymaya ve Chris'i özgürlüğüne mal olacak bu fikirden vazgeçirmeye çalıştım. Görevli kalçasını sırtıma dayadı ve hareket etmememi söyledi fısıldayarak.

"Bırak beni..."

Sözlerim, koridorda yankılanan acil durum sireniyle kesildi. Güvenlik görevlisi, elektroşok tabancasını çıkarmadan hemen önce beni hızlıca duvara doğru ittirdi ve sonra kulağına bastırdı. Vücudundaki küçük mikrofonu bağırarak söylediği şeyi anlayamadım. Kısa bir şeydi ve fonetik bir kısaltma gibiydi. Bu görüşmenin ardından Bayan Tremblay koltuğundan kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

Neler olduğunu merak ederek etrafıma baktım. Odadaki kimse hareket etmemişti. Herkes olduğu yerde donmuş bir hâlde oturuyordu ve gözleri benimle Chris arasında gidip geliyordu.

"Herkes ayağa kalksın," diye bağırdı Bayan Tremblay. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz, herkes odalarına."

Koridorun kapısını açtığı anda ışıklar gidip geliyordu ve siren sesi, birisi bilinçli olarak alarmı kapatıyormuş gibi aralıklarla kesiliyordu. "Sence ne halt dönüyor?" diye fısıldadım Chris'e.

"Hiçbir fikrim yok," dedi ve beni öne doğru itti. "Başka bir kanatta kavga falan çıkmıştır."

Başımı salladım. Koridorlar bunun için fazla sessiz ve boştu. Burada şahit olduğum tek kavga oldukça büyüktü ve tesisteki bütün güvenlik görevlileri koridorlarda koşturuyor, birbirlerine emirler yağdırıyorlardı. Bu farklı görünüyordu. Farklı *hissettiyordu*.

Döndüm ve terapi seansımıza verilen görevliyi inceledim. Endişeli durmuyordu. Gruptaki birkaç kişiye acele etmesini işaret ederken silahı hâlâ kılıfındaydı.

Odamız soldaki ilk odaydı. Geliş tarihimize göre farklı kanatlara yerleştirilmiştik ve hepimiz aynı şekilde yapılandırılmış testlerden geçiyorduk. Odamızın elektronik kapı kilidi karanlıktı, sessizlikte bakmaya alışık olduğum kırmızı ışık kapalıydı. Güvenlik görevlisi parmaklarıyla rakamlara bastı ve yanıt alamadığı için küfretti. Sonunda pes etti ve kapı kulpunu hızlıca çekti. Kapı tamamen açıldı ve arkasındaki beton duvara çarparak sağır edici bir ses çıkardı.

“Neler oluyor?” diye sordu Chris.

Chris konuşana kadar sorunu fark edememiştim, daima kitli duran kapı açıktı. Binadaki her şey elektronikti, odalarımızdaki kapılardan tesisin çitlerine ve dış zamanlayıcılarına kadar. Odamıza girmek için günlük olarak değişen ve yalnızca güvenlik görevlilerinin erişebildiği bir şifreye ihtiyacımız olurdu.

“Kapıya ne oldu?” diye sordum görevliye. Herkesin odasına girdiğinden emin olmak için koridoru denetliyordu.

Son odanın kapısı da kapandıktan sonra bana cevap verdi. Bunu anlamadığım için aptalmışım gibi bakarak, “Dışarıda fırtına var,” dedi. Pencereleri olmayan bir binaya hapsedilmiş bir çocuğun hava durumundan haberdar olması gerekiyordu sanki. “Güçle ilgili ufak bir pürüz var,” diye devam etti. “Yedek jeneratörler kısa süre içinde devreye girer ancak o zamana kadar herkes odasında kalmalı.”

Güvenlik görevlisi, kemerindeki kancadan sarkan anahtarlara uzandı ve kapıdan uzaklaşmamı işaret etti. “Senin yerinde

olsam bir şeyler yapmaya kalkışmazdım,” diye uyardı. “Normal kilit gayet iyi çalışıyor.”

Geri çekildim. Diğer taraftaki sürgüden gelen klik sesi bana on gün daha onlara ait olduğumu hatırlattı.